

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 listopada 2020 roku

Sąd Okręgowy w Świdnicy w III Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący : sędzia Tomasz Uszpulewicz

Protokolant : Agnieszka Wróbel

przy udziale Pawła Hejmeja prokuratora Prokuratury Rejonowej w Świdnicy

po rozpoznaniu w dniach 1 września i 6 listopada 2020 roku

sprawy

Ł. W.

syna K. i B. z domu K.

urodzonego (...) w W.

oskarżonego o to, że (z innymi osobami):

w okresie od lutego do 20 czerwca 2017 roku w O., woj. (...), działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyli mienie o znacznej wartości w postaci aluminiowej konstrukcji hali tenisowej o wartości 250.000 zł powierzone K. O. przez I. i R. G. na podstawie umowy przechowania, a następnie konstrukcję tę zniszczyli poprzez pocięcie jej na części i sprzedali w punktach skupu w S., Ś. i W. jako złom aluminiowy,

tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. i art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

----- // -----

I. oskarżonego Ł. W. uznaje za winnego tego, że w okresie od lutego 2017 roku do dnia 20 czerwca 2017 roku w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pomógł (przez pewien okres wspólnie z A. W.) K. O. w przywłaszczeniu powierzonej temu ostatniemu na przechowanie przez pokrzywdzonych I. G. i R. G. aluminiowej konstrukcji hali tenisowej o wartości 156.375 złotych w ten sposób, że zniszczył ją przez pocięcie na części, a następnie sprzedał w punktach skupu złomu jako złom aluminiowy, to jest popełnienia występku z art. 18 § 3 K.k. w zw. z art. 284 § 2 K.k. i z art. 288 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 12 § 1 K.k. i za to na podstawie art. 19 § 1 K.k. w zw. z art. 284 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. wymierza mu karę 9 (dziewięciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 46 § 1 K.k. orzeka w stosunku do oskarżonego Ł. W. wobec popełnienia przez niego czynu przypisanego mu w punkcie I. części rozstrzygającej niniejszego wyroku obowiązek naprawienia całości szkody poprzez zapłatę przez tego oskarżonego na rzecz pokrzywdzonych I. G. i R. G. kwoty 156.375 (stu pięćdziesięciu sześciu tysięcy trzystu siedemdziesięciu pięciu) złotych – przy czym jest to zobowiązanie solidarne z K. O. i A. W., na których taki obowiązek nałożono w punkcie VI. części rozstrzygającej wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 4 marca 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 19/18 (z uwzględnieniem zmiany wynikającej z punktu I.6. wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 października 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 151/19),

III. na podstawie art. 63 § 1 K.k. zalicza oskarżonemu Ł. W. na poczet kary pozbawienia wolności orzeczonej w punkcie I. części rozstrzygającej niniejszego wyroku okres jego zatrzymania od godziny 9.40 w dniu 14 września 2017 roku do godziny 10.09 w dniu 15 września 2017 roku,

IV. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adwokata J. B. kwotę 885 zł i 60 gr (ośmiuset osiemdziesięciu pięciu złotych i sześćdziesięciu groszy groszy) brutto tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu Ł. W. przez obrońcę wyznaczonego z urzędu,

V. na podstawie art. 627 K.p.k. zasądza od oskarżonego Ł. W. na rzecz oskarżycieli posiłkowych I. G. i R. G. wydatki w kwocie 3.180 (trzech tysięcy stu osiemdziesięciu) złotych,

VI. na podstawie art. 624 § 1 K.p.k. i art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.) zwalnia oskarżonego Ł. W. od kosztów sądowych, w tym od opłaty.

UZASADNIENIE

Formularz UK 1	Sygnatura akt	III K 24/19	
Jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku dotyczy tylko niektórych czynów lub niektórych oskarżonych, sąd może ograniczyć uzasadnienie do części wyroku objętych wnioskiem. Jeżeli wyrok został wydany w trybie art. 343, art. 343a lub art. 387 k.p.k. albo jeżeli wniosek o uzasadnienie wyroku obejmuje jedynie rozstrzygnięcie o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu, sąd może ograniczyć uzasadnienie do informacji zawartych w częściach 3–8 formularza.			
1. USTALENIE FAKTÓW			
<u>Fakty uznane za udowodnione</u>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu	

		(ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
1.	Ł. W.	art. 18 § 3 K.k. w zw. z art. 284 § 2 K.k. i art. 288 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 12 K.k.	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za udowodnione	Dowód	Numer karty	
<p>1.1. 25 marca 2013 roku pokrzywdzony R. G. podpisał w D. umowę zakupu rozłożonej na części hali tenisowej marki (...) (wykonanej z elementów aluminiowych i stalowych oraz plandek z kompletnym systemem oświetlenia oraz systemem ogrzewania) o powierzchni 1.250 m⁽²⁾ za kwotę 37.500 euro (156.375 złotych). Stała się ona własnością małżonków I. G. i R. G.. W kwietniu 2016 roku zdemontowana hala została przewieziona z C. do miejscowości (...) – na nieruchomość należącą do H. O., który zobowiązał się ją przechowywać za kwotę 500 złotych miesięcznie. Po śmierci H. O. na początku 2017 roku, jego wnuk K. O. (właściciel nieruchomości) zobowiązał się kontynuować przechowywanie hali (elementy aluminiowe były w pomieszczeniu zamykanym na kłódkę) – także za 500 złotych miesięcznie, które</p>	<p>a) wyjaśnienia oskarżonego Ł. W.</p> <p>b) zeznania świadka I. G.</p> <p>c) zeznania świadka R. G.</p> <p>d) zeznania świadka E. O.</p> <p>e) relacja świadka K. O.</p> <p>f) relacja świadka A. W.</p> <p>g) zeznania świadka R. M.</p> <p>h) pokwitowania</p> <p>i) opinia techniczna</p> <p>j) umowa sprzedaży wraz z tłumaczeniem</p>	<p>a) 305-306, 366-367</p> <p>b) 8-9, 736-737, 740-741</p> <p>c) 130-131, 737-738, 741</p> <p>d) 153-154, 576-577</p> <p>e) 177-178, 572-574</p> <p>f) 378-379, 574</p> <p>g) 575-576</p> <p>h) 30-40</p> <p>i) 45-47</p> <p>j) 135-137</p>	

<p>regularnie, co miesiąc, były wpłacane (w maju i czerwcu 2017 roku odbierała je matka K. E. O.). Zawierając z nim ustną umowę I. G. miała okazję zobaczyć, że wszystkie elementy hali są na swoim miejscu – od lutego 2017 roku nie jeździła na tę posesję.</p>			
<p>1.2. K. O. po śmierci dziadka organizował na nieruchomości w O. pod numerem(...) imprezy. Porządkując znajdujące się tam pomieszczenia wpadł na pomysł wraz z pomagającym mu oskarżonym Ł. W., aby sprzedać przechowywane aluminium. Obaj zaczęli sukcesywnie ciąć aluminiowe elementy hali, wywozić je i sprzedawać w punktach skupu złomu. W procederze tym uczestniczył także A. W. (w marcu 2017 roku – nie wcześniej niż od 2 i nie później niż do 29, a następnie od 12 maja 2017 roku po opuszczeniu placówki, w której leczyl się odwykowo). Przy zbyciu większych elementów skorzystali z usług J. K., który po pierwsze miał czym je przewieźć, a po drugie dokonywał transakcji na swoje dane i miał lepszą cenę, gdyż już wcześniej woził do skupu różne elementy dla nieustalonej firmy (został on skazany w wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 4</p>	<p>a) wyjaśnienia oskarżonego Ł. W. b) zeznania świadka I. G. c) zeznania świadka R. G. d) zeznania świadka E. O. e) relacja świadka K. O. f) relacja świadka A. W. g) relacja świadka J. K. h) zeznania świadka R. M. i) protokół zatrzymania rzeczy, j) kwity wagowe k) karta informacyjna leczenia szpitalnego l) karta informacyjna leczenia szpitalnego</p>	<p>a) 305-306, 366-367 b) 8-9, 736-737, 740-741 c) 130-131, 737-738, 741 d) 153-154, 576-577 e) 177-178, 572-574 f) 378-379, 574 g) 285, 574-575 h) 331, 575-576 i) 182-186 j) 187-238 k) 385-386 l) 390</p>	

<p>marca 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 19/18 – z uwzględnieniem wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 października 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 151/19 - za to, że w okresie od kwietnia do czerwca 2017 roku w O., działając w krótkich odstępach czasu w wykonaniu z góry powziętego zamiaru pomógł w zbyciu pochodzących z czynu zabronionego elementów konstrukcyjnych hali tenisowej o łącznej wartości 37.000 złotych, to jest za popełnienie występku z art. 291 § 1 K.k.). W dniu 20 czerwca 2020 roku I. G. odkryła, że aluminiowe elementy hali zniknęły.</p>			
<p>1.3. W wyroku Sądu Rejonowego w Świdnicy z dnia 27 czerwca 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt VI K 239/17 Ł. W. został skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 K.k. na karę 6 miesięcy ograniczenia wolności - w postanowieniu z dnia 4 grudnia 2017 roku Sąd Rejonowy w Wałbrzychu zamienił ją na zastępczą karę pozbawienia wolności w wymiarze 90 dni.</p> <p>W wyroku Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 4 października 2017 roku w sprawie o sygnaturze akt</p>	<p>informacja o osobie z Krajowego Rejestru Karnego</p>	<p>730-731</p>	

<p>III K 518/17 Ł. W. został skazany za przestępstwa z art. 279 § 1 K.k. i z art. 13 § 1 K.k. w zw. z art. 279 § 1 K.k. w zw. z art. 91 § 1 K.k. na karę roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby wynoszący 3 lata – w postanowieniu z dnia 19 grudnia 2018 roku zarządzono wykonanie tej kary.</p>			
<p>1.4. W związku z niniejszą sprawą Ł. W. był zatrzymany od godziny 9.40 w dniu 14 września 2017 roku do godziny 10.09 w dniu 15 września 2017 roku. Nadto został on tymczasowo aresztowany od dnia zatrzymania w dniu 10 lipca 2020 roku i stosowanie tego środka trwało do dnia 4 września 2020 roku. Przez cały czas tymczasowego aresztowania oskarżony wykonywał zastępczą karę 90 dni pozbawienia wolności związaną ze sprawą Sądu Rejonowego w Świdnicy o sygnaturze akt VI K 239/17.</p>	<p>a) protokół zatrzymania b) protokół przesłuchania podejrzanego c) postanowienie d) informacja o zatrzymaniu e) zawiadomienie organu dysponującego o przyjęciu tymczasowo aresztowanego poszukiwanego listem gończym f) zawiadomienie o wykonywaniu kary wobec tymczasowo aresztowanego g) zawiadomienie o wykonywaniu kary wobec tymczasowo aresztowanego h) zawiadomienie o zwolnieniu ze sprawy tymczasowo aresztowanego</p>	<p>a) 300 b) 306 c) 463-464 d) 605 e) 607 f) 608 g) 609 h) 704</p>	
<p>1.5. Oskarżony Ł. W. nie jest osobą chorą psychicznie ani upośledzoną umysłowo.</p>	<p>opinia sądowo-psychiatryczna</p>	<p>722-724</p>	

<p>Nie ujawnia innych zakłóceń czynności psychicznych o charakterze psychotycznym. W chwili popełnienia przypisanego mu czynu, miał zachowaną zdolność jego rozpoznania i pokierowania swoim postępowaniem. Ł. W. może brać udział w postępowaniu, odpowiadać przed sądem, prowadzić swoją obronę w sposób samodzielny i rozsądny</p>			
<p>1.6. Ł. W. jest kawalerem i nie ma dzieci. Nikt nie pozostaje na jego utrzymaniu. Oskarżony nie ma zawodu. Przed pozbawieniem wolności utrzymywał się z pracy w (...), gdzie zarabiał 1.300 (rzadko 1.5000 euro. Ł. W. nie posiada majątku.</p>	<p>dane oskarżonego Ł. W. według stanu na dzień 1 września 2020 roku</p>	<p>304, 666</p>	
<p>1.7 We wspomnianym wyroku Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 4 marca 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt III K 19/18:</p> <ul style="list-style-type: none"> • K. O. i A. W. zostali uznani za winnych tego, że w okresie od lutego do 20 czerwca 2017 roku w O., województwie (...), działając wspólnie i w porozumieniu w krótkich odstępach czasu i w wykonaniu z góry powziętego zamiaru przywłaszczyli mienie o znacznej wartości w postaci aluminiowej 	<p>akta Sądu Okręgowego w Świdnicy o sygnaturze III K 19/18</p>		

konstrukcji hali tenisowej o wartości 250.000 złotych powierzone K. O. przez I. i R. G. na podstawie umowy przechowania, a następnie konstrukcję tę zniszczyli poprzez pocięcie jej na części i sprzedali w punktach skupu w S., Ś. i W. jako złom aluminiowy, to jest popełnienia czynu z art. 284 § 2 K.k. w zw. z art. 288 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. w przypadku K. O. i z art. 284 § 1 K.k. w zw. z art. 288 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 2 K.k. w zw. z art. 294 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k. w przypadku A. W. i pierwszemu z nich wymierzono karę roku pozbawienia wolności, zaś drugiemu, przy zastosowaniu nadzwyczajnego złagodzenia kary, 8 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem wykonania obu kar na okresy prób wynoszące po 3 lata i oddaniem w ich okresie pod dozór kuratora,

- na podstawie art. 45 § 1 K.k. orzeczono wobec K. O. i A. W. przepadek korzyści

uzyskanych przez nich z popełnienia przestępstwa przez zobowiązanie ich do uiszczenia na rzecz Skarbu Państwa kwot po 10.937 złotych i 45 groszy,

- na podstawie art. 46 § 1 K.k. zobowiązano oskarżonych K. O. i A. W. do naprawienia solidarnie szkody wyrządzonej przestępstwem przez uiszczenie na rzecz każdego z pokrzywdzonych, to jest I. G. i R. G. kwoty 250.000 złotych – punkt VI. wyroku.

W wyroku z dnia 24 października 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 151/19 Sąd Apelacyjny we Wrocławiu zmienił powyższe orzeczenie, między innymi:

- przyjmując, że wartość przywłaszczonego mienia wynosiła 156.375 złotych (uznał, że nie wykazano, by wartość hali była wyższa niż zapłacona za nią kwota 37.500 euro, co po przemnożeniu przez 4,17 dało powyższą sumę w złotych) – w konsekwencji obniżono kwotę naprawienia szkody,

- przyjmując, że A. W. działał krócej – w marcu 2017 roku, a nadto od dnia 12 maja 2017 roku do dnia 20 czerwca 2017 roku – i odpowiadał za pomocnictwo do przestępstwa z art. 284 § 2 K.k., w związku z tym jego czyn nie wypełniał znamion art. 284 § 1 K.k., gdyż brak przymiotu osoby, która mienie posiada, nie przeszkadza w przyjęciu powyższej zjawiskowej formy, czyli pomocy osobie, która ma status umożliwiający jej dopuszczenie się sprzeniewierzenia – przy tym sąd odwoławczy wskazał w uzasadnieniu swego orzeczenia: „Nie można w tym miejscu nie zauważyć, że przestępstwo przywłaszczenia w formie współsprawstwa może zostać popełnione tylko wtedy, gdy wszyscy współdziałający sprawcy są w posiadaniu rzeczy będącej jego przedmiotem. Ł. W., na udział którego wskazuje w apelacji prokurator niewątpliwie w posiadaniu elementów hali powierzonej na

przechowanie K. O. nie był.”; ostatecznie przyjęto w jego przypadku kwalifikację z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 284 § 2 kk i art. 288 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i art. 12 kk,

- wymierzając K. O. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, zaś A. W. 6 miesięcy pozbawienia wolności (w obu przypadkach obierając art. 284 § 2 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k., jako podstawę wymiaru kar – w przypadku A. W. uzupełnioną jeszcze o art. 19 § 1 K.k.) – obie bez warunkowego zawieszenia ich wykonania

i uchylił je w zakresie przepadku, uznając, że jego orzeczenie nastąpiło z obrazą prawa materialnego, skoro w świetle art. 45 § 1 zd. 2 K.k. przepadku nie orzeka się w całości lub w części, jeżeli korzyść lub jej równowartość podlega zwrotowi pokrzywdzonemu lub innemu podmiotowi – uznał przy tym za niewątpliwie, że środki pochodzące ze spieniężenia elementów przywłaszczonej hali podlegały zwrotowi pokrzywdzonym.

<u>Fakty uznane za nieudowodnione</u>			
Lp.	Oskarżony	Czyn przypisany oskarżonemu (ewentualnie zarzucany, jeżeli czynu nie przypisano)	
Przy każdym czynie wskazać fakty uznane za nieudowodnione	Dowód	Numer karty	
2. OCena DOWOdów			
2.1. <u>Dowody będące podstawą ustalenia faktów</u>			
Lp. faktu z pkt 1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
1.1.	a) – j)	Z zeznań świadków I. G. i R. G. wynika, że stali się oni właścicielami hali tenisowej (choć nie przedłożyli żadnego dokumentu na tę okoliczność, a z umowy sprzedaży, w oparciu o którą wyliczono wartość mienia, wynika, że nabyła ją (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w O. reprezentowana przez pokrzywdzonego). Z kolei z wyjaśnień, przyznającego się do winy oskarżonego Ł. W., wynika, że miał on świadomość, iż elementy hali znajdujące się w posiadaniu K. O. do niego	

		nie należały. Również pozostałe dowody wskazane w tej części uzasadnienia potwierdzają te kluczowe okoliczności dla świadomości Ł. W. co do statusu mienia.	
1.2.	a) – l)	Oskarżony Ł. W. przyznaje także w swoich wyjaśnieniach, że wspólnie z K. O. wpadli na pomysł pocięcia aluminiowych elementów hali oraz ich sprzedaży i sukcesywnie go realizowali. Potwierdzają to inne dowody wskazane w tej części uzasadnienia, które jednocześnie wskazują, że pomocy w tym procederze udzielał nadto A. W., a paserstwa w odniesieniu do części mienia dopuścił się J. K..	
1.3. – 1.7.	wszystkie tam powołane	W większości wymienione tu dowody pochodzą z dokumentów i nie były przez nikogo kwestionowane.	
2.2.	<u>Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</u>		
Lp. faktu z pkt 1.1 albo 1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
1.1	b) i c)	Pokrzywdzeni przekonywali, że hala była warta co najmniej	

		<p>250 tysięcy złotych, ale nie przedstawili w tym zakresie przekonywających dowodów. W tym postępowaniu nie złożono w tej mierze żadnego wniosku dowodowego, zaś na okoliczność niemożności dokonania wyceny hali przez biegłego wobec jej zniszczenia wypowiedział się już Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w postanowieniu z dnia 24 października 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 151/19 zawartym w protokole rozprawy apelacyjnej – ponieważ sytuacja nie uległa zmianie, nadal należy uznać, że takiego dowodu nie da się przeprowadzić i dlatego również Sąd Okręgowy w Świdnicy nie podjął w tym zakresie inicjatywy. W konsekwencji jedynym pewnym dowodem określającym wartość hali jest umowa jej sprzedaży z dnia 25 marca 2013 roku (37.500 euro x 4,17 = 156.375 złotych) i dlatego nie uznano twierdzeń pokrzywdzonych o większej wartości przywłaszczonego na ich szkodę mienia.</p>	
<p>3. PODSTAWA PRAWNA WYROKU</p>			
	<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Oskarżony</p>	

#	3.1. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania zgodna z zarzutem		
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
#	3.2. Podstawa prawna skazania albo warunkowego umorzenia postępowania niezgodna z zarzutem	I.	Ł. W.
Zwięźle o powodach przyjętej kwalifikacji prawnej			
<p>Sąd Okręgowy w Świdnicy w pełni podziela pogląd wyrażony przez Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, że współsprawcą przywłaszczenia mienia może być tylko osoba, która znajduje się w jego posiadaniu. Tymczasem oskarżony Ł. W. nie miał takiego statusu, gdyż posiadaczem hali był K. O., na którego nieruchomości była ona przechowywana i do której miał on dostęp. Jednakże Ł. W. znał te okoliczności (jak i fakt, że mienie nie było własnością jego kolegi) i działając w kierunku jej sprzedaży pomógł K. O. w postąpieniu z elementami hali, które zostały mu powierzone, jak z własnymi. Zgodnie z</p>			

art. 18 § 3 K.k. odpowiada za pomocnictwo, kto w zamiarze, aby inna osoba dokonała czynu zabronionego, swoim zachowaniem ułatwia jego popełnienie, w szczególności dostarczając narzędzie, środek przewozu, udzielając rady lub informacji; odpowiada za pomocnictwo także ten, kto wbrew prawnemu, szczególnemu obowiązkowi niedopuszczenia do popełnienia czynu zabronionego swoim zaniechaniem ułatwia innej osobie jego popełnienie. Niewątpliwie Ł. W. miał zamiar, aby K. O. przywłaszczył elementy hali (na pomysł ich sprzedaży wpadli przecież razem) i ułatwił mu to (zwrócić należy przy tym uwagę, że wskazane w ustawie metody tego ułatwienia nie stanowią katalogu zamkniętego). Zatem w tej części zachowanie Ł. W. wypełniało znamiona wskazane w art. 18 § 3 K.k. w zw. z art. 284 § 2 K.k. Ważnym elementem tego przywłaszczenia było zniszczenie elementów hali, gdyż po pierwsze umożliwiała ich transport, a po drugie ułatwiała sprzedaż (niewykluczone, że nawet niesłyszący z dociekliwości właściciele skupów złomu mogliby mieć opory przed przyjmowaniem pełnowymiarowych komponentów

wysokospecjalistycznej konstrukcji). W konsekwencji zachowanie Ł. W. wypełniało także znamiona art. 288 § 1 K.k. Zgodnie z art. 11 § 2 K.k., jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch albo więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Wreszcie nie może być wątpliwości, iż Ł. W. nie działał jednorazowo, tylko wielokrotnie (tego wymagała chociażby logistyka przygotowywania kolejnych partii metalu do wywiezienia). Jednocześnie zachowania te miały miejsce w krótkich odstępach czasu i niewątpliwie oskarżony obejmował je z góry powziętym zamiarem (art. 12 § 1 K.k.). Z przyczyn już omówionych nie przypisano Ł. W. działania w odniesieniu do mienia znacznej wartości (które stosownie do art. 115 § 5 K.k. musi przekraczać 200.000 złotych w czasie czynu), a co za tym idzie nie ujęto w jego kwalifikacji art. 294 § 1 K.k. Reasumując czyn przypisany oskarżonemu zakwalifikowano z art. 18 § 3 K.k. w zw. z art. 284 § 2 K.k. i z art. 288 § 1 K.k. w zw. z art. 11 § 3 K.k. w zw. z art. 12 § 1 K.k.

#	3.3. Warunkowe umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach warunkowego umorzenia postępowania			
#	3.4. Umorzenie postępowania		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach umorzenia postępowania			
#	3.5. Uniewinnienie		
Zwięzłe wyjaśnienie podstawy prawnej oraz zwięzłe o powodach uniewinnienia			
4. KARY, Środki Karne, PRzepadek, Środki Kompensacyjne i środki związane z poddaniem sprawcy próbie			
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Ł. W.	I.	I.	Według art. 11 § 3 K.k. w wypadku określonym w § 2 sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co

nie stoi na przeszkodzie
orzeczeniu innych
środków przewidzianych
w ustawie na podstawie
wszystkich zbiegających
się przepisów. Nadto
stosownie do art. 19
§ 1 K.k. sąd wymierza
karę za podżeganie
lub pomocnictwo w
granicach zagrożenia
przewidzianego za
sprawstwo. Czyny z art.
284 § 2 K.k. i z art. 288
§ 1 K.k. zagrożone są karą
pozbawienia wolności od 3
miesiący do lat 5. Mając
na uwadze, że komponent
przywłaszczenia w czynie
Ł. W. był dominujący,
gdyż celem była sprzedaż
elementów hali, a
ich zniszczenie środkiem
do jego osiągnięcia,
podstawą wymiaru kary za
przestępstwo przypisane
oskarżonemu jest art.
284 § 2 K.k. Wskazane
zagrożenie przesądza
także, iż czyn oskarżonego
objęty niniejszą sprawą był
występkiem (stosownie do
treści art. 7 § 2 K.k.
występkiem jest czyn
zabroniony zagrożony
grzywną powyżej 30
stawek dziennych albo
powyżej 5000 złotych,
karą ograniczenia
wolności przekraczającą
miesiąc albo karą
pozbawienia wolności
przekraczającą miesiąc).
Ł. W. w momencie
popelnienia przez niego
czynu przypisanego mu
w niniejszej sprawie
nie był karany za
przestępstwa, ale fakt, że
był on niedługo potem

			<p>dwukrotnie skazany bez wątpienia świadczy negatywnie o jego zachowaniu. Nadto czyn, którego się dopuścił był wyjątkowo bezmyślny, gdyż doprowadził do zniszczenia cennej rzeczy, by sprzedać materiał, z którego została wykonana. Wreszcie rola Ł. W. w popełnieniu przypisanego mu przestępstwa była bardzo zbliżona do K. O.. W konsekwencji uznano, że adekwatna będzie kara 9 miesięcy pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, w szczególności, że przyjęciu pozytywnej prognozy wobec oskarżonego sprzeciwia się jego karalność za inne czyny, która pokazuje, iż ewentualne zastosowanie probacji nie byłoby wystarczające do zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Kara ta nie przekracza przy tym stopnia winy Ł. W., uwzględnia stopień społecznej szkodliwości jego zachowań, a także spełnia cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do oskarżonego oraz potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa (art. 53 K.k.).</p>
Ł. W.	II.	I.	Zgodnie z art. 46 § 1 K.k. w razie skazania sąd

			może orzec, a na wniosek pokrzywdzonego lub innej osoby uprawnionej orzeka, stosując przepisy prawa cywilnego, obowiązek naprawienia, w całości albo w części, wyrządzonej przestępstwem szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę; przepisów prawa cywilnego o możliwości zasądzenia renty nie stosuje się. W konsekwencji zastosowano wobec oskarżonego Ł. W. ten środek kompensacyjny w odniesieniu do całości szkody, czyniąc go odpowiedzialnym solidarnie za wywiązanie się z niego ze sprawcą głównym i drugim pomocnikiem.
5.	<i>1Inne</i> ROZSTRZYGNIECIA ZAwarte w WYROKU		
Oskarżony	Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Punkt z wyroku odnoszący się do przypisanego czynu	Przytoczyć okoliczności
Ł. W.	III.	I.	Zgodnie z art. 63 § 1 K.k. na poczet orzeczonej kary zalicza się okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, zaokrąglając w górę do pełnego dnia, przy czym jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności, dwóm dniom kary ograniczenia wolności lub dwóm

		<p>dziennym stawkom grzywny. W konsekwencji na poczet orzeczonej wobec Ł. W. kary pozbawienia wolności zaliczono okres jego zatrzymania od godziny 9.40 w dniu 14 września 2017 roku do godziny 10.09 w dniu 15 września 2017 roku. Z kolei na poczet tejże kary nie zaliczono tymczasowego aresztowania, gdyż w całym okresie jego trwania oskarżony wykonywał karę pozbawienia wolności orzeczoną w innej sprawie.</p>
<p>6. inne zagadnienia</p>		
<p>W tym miejscu sąd może odnieść się do innych kwestii mających znaczenie dla rozstrzygnięcia, a niewyjaśnionych w innych częściach uzasadnienia, w tym do wyjaśnienia, dlaczego nie zastosował określonej instytucji prawa karnego, zwłaszcza w przypadku wnioskowania orzeczenia takiej instytucji przez stronę</p>		
<p>Sąd nie orzekł wskazanego w art. 45 § 1 K.k. środka kompensacyjnego w postaci przepadku korzyści majątkowej osiągniętej z popełnienia przestępstwa lub jej równowartości, gdyż sprzeciwiało się temu uregulowanie zawarte w zdaniu drugim</p>		

<p>tego paragrafu. Otóż w niniejszym wyroku orzeczono wobec oskarżonego obowiązek naprawienia całości szkody poprzez zapłatę kwoty 156.375 złotych pokrzywdzonym, co oznacza, że korzyść osiągnięta przez Ł. W. z przypisanego mu w niniejszej sprawie przestępstwa podlega zwrotowi I. G. i R. G..</p>		
<p>7. Koszty procesu</p>		
<p>Punkt rozstrzygnięcia z wyroku</p>	<p>Przytoczyć okoliczności</p>	
<p>IV.</p>	<p>Oskarżony Ł. W. był reprezentowany przez obrońcę z urzędu – wniesiono o zasądzenie kosztów tejże obrony w kwocie 885 złotych i 60 groszy, oświadczając, iż nie zostały one uiszczone. Zgodnie z art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 roku – Prawo o adwokaturze (t. j. Dz. U. z 2020 roku, poz. 1651) koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu ponosi zasadniczo Skarb Państwa. Doprecyzowaniem tego uregulowania są przepisy rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 roku w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.</p>	

j. Dz. U. z 2019 roku, poz. 18), które w § 2 stanowi, iż koszty nieopłaconej pomocy prawnej ponoszone przez Skarb Państwa obejmują opłatę ustaloną zgodnie z przepisami niniejszego rozporządzenia oraz niezbędne i udokumentowane wydatki adwokata ustanowionego z urzędu. W świetle § 17 ust. 2 punktu 5) tego aktu prawnego opłaty za obronę przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją lub przed wojskowym sądem okręgowym jako pierwszą instancją oraz przed sądem apelacyjnym wynoszą 600 złotych (w sprawach, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, opłata ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20% - § 20 rozporządzenia), zaś według § 4 ust. 3 wspomnianego uregulowania opłatę, o której mowa w ust. 1 i 2, podwyższa się o kwotę podatku od towarów i usług wyliczoną według stawki podatku obowiązującej dla tego rodzaju czynności na podstawie przepisów o podatku od towarów i usług. Zatem opłata przy dwóch dniach rozprawy wynosi 885 złotych i 60 groszy (600 złotych x 1,2 + 23% podatku).

V.

Pełnomocnik oskarżycieli posiłkowych I. G. i R. G. domagał się

obciążenia oskarżonego Ł. W. wydatkami w łącznej kwocie 5.120 złotych. Według § 11 ust. 1 punktu 2) oraz ust. 2 punktu 5) rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz. U. z 2015 roku, poz. 1800) stawki minimalne wynoszą w sprawie objętej śledztwem – 600 złotych, zaś za obronę wynoszą przed sądem okręgowym jako pierwszą instancją (...) – 1200 zł. Z kolei według § 11 ust. 7 rozporządzenia przepisy ust. 1 – 5 stosuje się odpowiednio do opłat za czynności w postępowaniu karnym (...) pełnomocnika oskarżyciela posiłkowego. Stosownie do § 17 tego rozporządzenia w sprawach, o których mowa w § 11-13, w których rozprawa trwa dłużej niż jeden dzień, stawka minimalna ulega podwyższeniu za każdy następny dzień o 20%, a nadto za obronę lub reprezentowanie w tym samym postępowaniu kilku osób pobiera się opłatę od każdej z tych osób. Wreszcie według § 15 ust. 3 wspomnianego rozporządzenia opłatę w sprawach wymagających przeprowadzenia rozprawy ustala się w wysokości przewyższającej stawkę minimalną, która nie może przekroczyć sześciokrotności tej stawki, ani wartości

przedmiotu sprawy, jeżeli uzasadnia to: 1) niezbędny nakład pracy adwokata, w szczególności poświęcony czas na przygotowanie się do prowadzenia sprawy, liczba stawiennictw w sądzie, w tym na rozprawach i posiedzeniach, czynności podjęte w sprawie, w tym czynności podjęte w celu polubownego rozwiązania sporu, również przed wniesieniem pozwu 2) wartość przedmiotu sprawy, 3) wkład pracy adwokata w przyczynienie się do wyjaśnienia okoliczności faktycznych istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy, jak również do wyjaśnienia i rozstrzygnięcia istotnych zagadnień prawnych budzących wątpliwości w orzecznictwie i doktrynie, 4) rodzaj i zawilość sprawy, w szczególności tryb i czas prowadzenia sprawy, obszerność zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności dopuszczenie i przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego lub biegłych sądowych, dowodu z zeznań świadków, dowodu z dokumentów, o znacznym stopniu skomplikowania i obszerności. Nie znajdując podstaw do zasądzenia opłaty powyżej minimum oraz mając na uwadze, iż opłata za czynności podejmowane przed wniesieniem aktu

	oskarżenia została już częściowo zasądzona od trzech innych oskarżonych związanych z tą sprawą (patrz punkt I.8. wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 24 października 2019 roku w sprawie o sygnaturze akt II AKa 151/19), zasądzono z tytułu wydatków 3.180 złotych (600 x 2 x ¼ - śledztwo i 1.200 x 2 x 1,2 - rozprawa; 300 + 2.880).	
VI.	Mając na uwadze, iż oskarżony Ł. W. jest obecnie pozbawiony wolności (musi przy tym liczyć się z tym, że stan ten będzie jeszcze trwał), nie ustalono, by miał majątek i nałożono na niego obowiązek naprawienia szkody w dużej kwocie, uznano, że uiszczenie kosztów sądowych (w tym opłaty) byłoby dla niego zbyt uciążliwe - dlatego, w oparciu o art. 624 § 1 K.p.k. oraz art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (j. t. Dz. U. nr 49 z 1983 roku, poz. 223 ze zm.), został on zwolniony od tej powinności.	
6. 1Podpis		